

3. Reconsiderări și puncte de vedere noi în științele aplicate în medicină

Fizica newtoniană spune că universul este făcut din materie, este asemenea unei mașini, văzute toate fiind în analogie cu existențialitatea pe Pământ. Depășirea granițelor terestre în observarea și cercetarea realității, au dus la apariția discuției despre limitele conceptelor newtoniene. Nici macro-Cosmosul, nici micro-Cosmosul nu erau aidoma mașinilor concepute după acele legi simple, materialiste.

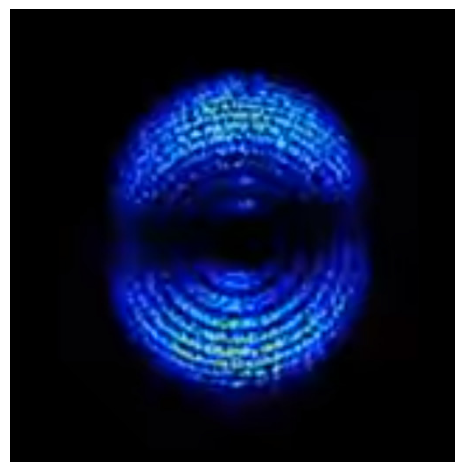
Teoria relativității a lui Einstein, a demonstrat că universul este “populat” de o infinitate de fenomene ondulatorii, că spațiul și timpul formează, de fapt, un continuum cvadridimensional, iar conceptul de spațiu se poate extinde, spațiul nefiind tridimensional, și, de asemenea, timpul nu e unidimensional. Mecanica cuantică, apărută după anul 1925, a definit universul ca o țesătură de fenomene ondulatorii.

Dacă, de exemplu, se cercetează, prin vizualizare, atomul, descris în concepția newtoniană ca fiind un mecanism format din niște bile care, sub acțiunea unor forțe, prin mecanisme guvernate de legile mecanicii newtoniene aplicate acelor tipuri de forțe, se va observa, pe măsură ce se coboară la nivele dimensionale ale acelor acele imaginate structuri, se observă că, de fapt, nu este nimic structural. Continuând coborârea dimensională la nivel subatomic, rezultatul vizualizării este tot mai mic, aproape nul, pentru că realitatea arată că totul este, în fapt, un vortex de unde. Dacă din punctul de vedere al fizicii newtoniene structura atomului este materială, implicit observabilă, din punct de vedere cuantic atomul care nu este invizibil, este de fapt acolo, are o structură energetică.

Reușita, în premieră mondială, a echipei de cercetători de la Universitatea Lund din Suedia, condusă de Anne L'Huillier [29], în 2008, de a filma electronii, folosind unul din cele mai performante lasere din lume, care trimite pulsuri de lumină cu o durată de doar câteva infime fracțiuni de secundă, o attosecundă (o attosecundă = 10^{-18} s, reprezentând pentru o secundă cam ceea ce reprezintă secunda pentru vârsta Universului) a reprezentat un mare pas înainte în înțelegerea definirii cuantice a lumii materiale.

Imaginea alăturată, o captură din filmarea făcută de echipa de cercetare [30], arată această “țesătură” de energie, la nivelul dimensional al atomului, în care electronii se învârt foarte rapid în jurul atomilor, fără a exista posibilitatea de a-i opri, prin intervenția umană. Tehnica filmării a constatat în trimiterea asupra atomilor a luminii laser și înregistrarea reflexiei pe structura atomului, a acestei lumini.

În același spectru al pătrunderii tainelor cuantice ale micro-Universului atomic este prima demonstrare experimentală, făcută la Universitatea din Michigan [31], a faptului că, pe o scală mică, informația poate fi constituită într-adevăr din faze prearanjate, programate (phase-encoded) în electroni,

folosind lumina. Aceste rezultate indică faptul că stocarea informației la nivel cuantic poate fi temporară și, deci, pentru a menține memoria trebuie să aibă loc o continuă copiere sau reîmprospătare a informației, această memorie fiind una dinamică și nu statică. O concluzie, cel puțin la acest moment este faptul că această reîmprospătare a informației este făcută cu implicarea fotonilor, emiși și absorbiți, schimbați, permanent, de către electroni.

Toate particulele elementare generează în jurul lor un câmp electromagnetic prin intermediul căruia interacționează cu alte câmpuri, generate, la rândul lor, de alte particule sau sisteme de particule. În fapt, unele se comportă ca materie într-un atom, din cauza forțelor de torsiune. Ceea ce, în accepțiunea newtoniană, este numit materie, este, prin accepțiunea cuantică, o aglomerare de atomi, care la rândul lor și aceștia sunt o aglomerare de unități de forță (electroni, nucleoni) vibrând fără încetare și învârtindu-se continuu.

Prin noua viziune, fizica demonstrează că, de la manifestările cele mai înalte până la cele mai joase, totul vibrează, are un caracter ondulatoriu. Pe lângă demonstrarea acestui comportament ondulatoriu, se mai demonstrează și faptul că totul vibrează cu viteze diferite, în direcții diferite și în moduri diferite, iar gradele intensității vibrației constituie treptele de măsuri pe scara vibrațiilor. Sau, altfel spus, aceste trepte constituie gradele celei de a patra dimensiuni, numită dimensiunea vibrației (intensitatea, proporția vibrației), constituind, ceea ce pot fi numite „planurile de manifestare a vieții”, deoarece cu cât procentul de intensitate a vibrației este ridicat, cu atât este mai ridicat planul și cu atât mai mult este mai înaltă manifestarea vieții care ocupă acest plan (considerat ca o stare sau o condiție e, susceptibil de a fi măsurat).

Aceste noi relevări nu duc însă, într-un mod absurd, la negarea existența materiei sub aspectul său relativ. Aceste noi relevări neagă stăpânirea ei asupra realității, însă nu o poate fi ignorată (sub aspectul ei relativ) atâta timp cât oamenii trăiesc și se manifestă pe planul său (material, la nivel “uzual” în viața pământească).

Din aceste prime aspecte ce conduc la o reconsiderare a lumii materiale, se poate conchide, prin comparație, că medicina este bazată pe mecanica newtoniană (admisibile pentru unele ramuri, de exemplu chirurgia și ortopedie), este bazată pe materialism. Trecând însă bariera materialismului pur, mecanica cuantică spune că materia nu este punctul final, ci formele de transfer energetic reprezintă punctul final. Conform fizicii cuantice, nu poate fi vreodată vorba de înțelegerea universului dacă nu este încorporat și rolul formelor de transfer energetic în proces, deoarece, acestea dau formă materiei. Este, într-un fel inexplicabil că deși medicina, cu toate că folosește aparate de diagnosticare pe baze cuantice (Magnetoencefalografele [MEG], Investigații prin rezonanță magnetică [MRI], Tomografia cu emisie pozitronică [PET] etc.), nu deplasează spectrul „gândirii” proceselor organismului din punct de vedere cuantic.

Prin conceptul reducăționismului, se pot studia atomii, modul în care sunt conectați unii cu alții, privindu-i ca și ca atomi fizici, materiali, însă ideea este că atomii nu sunt asemenea unui șirag de mărgelă, cu posibilitatea de a defini limitele, marginile acestui șirag, cu fireasca posibilitate de a arăta că există separabilitate între două mărgelă

neadiacente. Realitatea este că există forme de transfer energetic și nu există mărginiri pentru acest fenomen, astfel că se deduce direct faptul că atomii se ating mereu și sunt mereu legați unii de alții, chiar dacă fiecare atom are o caracteristică unică a frecvenței de vibrație. Fiecare atom emite și absoarbe, rezonant, această vibrație, pentru că energia nu are margini, ea călătorește în mediul înconjurător. Ceea ce este văzut sunt atomii care au unde de o anumită frecvență, fiecare atom vibrează pe o frecvență și emite pe o anumită frecvență, aspect remarcat de spectrogramele atomice.

Atomii din corpul uman nu fac nici ei excepție, sunt unde de energie care sunt în relație cu atomii din jurul corpului și, astfel, implicit, nu se poate ieși din câmpul energetic, pentru că toate lucrurile sunt legate între ele. Totul apare, astfel, ca o pânză de păianjen; însă această pânză nu este și nu a fost ținută de om, omul este doar un fir din ea.

Totodată, în modalitățile de detectare atomilor individuali și a moleculelor cu lasere, se folosește principiul cunoscut al faptului că orice atom sau moleculă (sau celulă) emite și absoarbe lumină de o anumită lungime de undă. "Traducând" acesta în concepte energetice, rezultă că orice atom, și moleculă emite energie, deci, fiecare atom are o frecvență uni că o semnătură ondulatorie, care îl individualizează față de alți atomi. Astfel, putându-se citi frecvența unei structuri materiale, se poate înțelege materia și prin frecvența undelor caracteristice.

Concluzia, transpusă în ceea ce se numește cercetarea vieții, este că nu există vreun mod de a studia individualul fără a studia câmpul de forțe interconectat. Conceptul reducăționismului face loc acestei noi viziuni căreia biologia trebuie (și a început) să i se adapteze, numită: Holism (termen provenit din limba engleză, whole = întreg), concept care spune că totul este interconectat. O particulă elementară nu este o entitate existențială independentă neanalizabilă, ea este, în esență, un set de relații extinse în exterior cu celelalte individualități și complexități.

Pe de altă parte, fenomenele fizice se regăsesc transpuse în cele psihice, iar efectele acestor fenomene psihice se transpun în mărimi psihice. Astfel, se închide un cerc existențial, căci actul de gândire și simțire se încheie printr-o reacție care angajează, prin biologic, modificări fizice (sau, în particular, chimice). Ar fi aici de făcut vorbire despre o proprietate specifică psihicului uman, caracterul dedublant al conștiinței, obținut prin tehnica introspecției, care poate fi pusă în analogie în lumea fizică, cu fenomenele de autoinducție.

Legătura dintre fizică și psihologie, prin operarea cu perechea „substanță-energie” în descrierea psihismului a făcut-o, înainte cu mult de aceste experimente, părintele nerecunoscut al cibneticii, Ștefan Odobleja, în Psihologia consonantistă (Paris, 1938-1939) [32], descrierea psihismului (Odobleja, 2003), iar Norbert Wiener, cel premiat cu premiul Nobel pentru lucrarea asupra căreia a planat suspiciunea întemeiată de plagiat, opera cu triada „substanță-energie-informație” [33].

Dacă, așa cum o definea Henry Ey, conștiința [34], era considerată un „câmp”, în fizica modernă ea este un „sistem cuantic”. Totodată mintea este tot un sistem cuantic, străfulgerările conștiinței și gândurile fiind evenimente cuantice cerebrale de un nivel

înalt. Henry P. Stapp [35] (cercetător, Institutul de Fizică Teoretică, Universitatea din California) arată că fizica cuantică oferă un ansamblu de cunoștințe ce pot să dezlege unele dintre misterele conștienței: propria conștientizare, conștientizarea existențialității și a faptului că exista conștiența. Conștiența este un sistem cuantic, iar reflexivitatea conștienței este o trăsătură care se conformează, pe deplin, caracteristicilor sistemelor cuantice. Conștientizarea propriu-zisă este văzută ca un „salt cuantic” (definit de Heisenberg) de la o funcționare cerebrală separată a subsistemelor cerebrale către o structurare unitară și sinergică a acestor subsisteme. În urma unui „salt cuantic” la nivel cerebral, mintea trece la un nivel superior de înțelegere, iar conștiența la o sferă mai extinsă de cuprindere.

Conștiența a fost relevată ca fiind o „sinteză creatoare” de W. Wundt [36], iar fizicianul Ion Mânzat arată faptul că, „Psihicul este un sistem, dar un sistem deosebit, diferit de alte sisteme, el este un sistem sinergetic, cu proprietăți pe care sistemele nesinergetice nu le dețin. Dacă omul este un sistem sinergetic viu (pentru că în el sunt concentrate toate energiile și potențele din univers) și de gradul II (deoarece își poate autocrea sinergismul, îl poate cunoaște și amplifica în mod conștient), atunci și psihicul său este un sistem sinergetic viu și de gradul II. Componentele psihismului lucrează *împreună și deodată, unele prin altele și nu unele după altele*” [37].

Sistemul psihic uman este un sistem energetic-informațional de o complexitate supremă, având cele mai înalte și perfecționate mecanisme de autoorganizare și autoreglaj, fiind dotat și cu dispoziții selective antiredundante și cu modalități proprii de determinare antialeatorii. Sunt ilustrative, în acest sens, autoorganizarea motivațională, cea afectivă, cea conștientă - ca specific umane. Totodată, autoreglarea, autorealizarea, autoafirmarea, autodescoperirea, autoeducația, autodepășirea, sunt comportamente specifice prin care se exprimă funcția autoorganizatorică a psihicului. Datorită tuturor acestor caracteristici psihicul este considerat un sistem extrem de complex, hipercomplex, un fel de rezumat condensat al întregii dezvoltări biologice și socio-culturale a omului, sistem ce dispune de un număr mare de elemente active, puternic saturate de legături interne și externe.

Dr. Dumitru Constantin-Dulcan [38] face o afirmație concludentă, conform căreia se poate spune asta: creierul este un organ care convertește, oricare ar fi experiențele, în conștiență. Practic, se arată că lumina intră în ochi, dar vibrații electromagnetice trec prin nervi, sunetul îmi intră în urechi, dar vibrații electromagnetice trec prin nervi, către creier. Atingerea este presiune fizică, dar vibrații electromagnetice urcă prin braț, apoi prin nervi, spre creier, iar ideea este următoarea: creierul convertește tot acest mediu înconjurător în vibrații electromagnetice. Totodată creierul înregistrează aceste activități, așa că atunci când o experiență intră nu numai că se “vede” imaginea aceluia moment, cu o conștiență vie, ci, de asemenea, există capacitatea de a se înregistra acea experiență.

Un dispozitiv de investigare a activității creierului, inventat în 1980 de John T. Zimmerman (Universitatea din Colorado, SUA), numit magneto-encefalograf [39], ce obține aceleași rezultate ca și electro-encefalograf, citește activitatea din creier fără a atinge capul, printr-o sondă care se așează deasupra capului omului, pe partea dreaptă a capului,

iar sonda, numită SQUID (*superconducting quantum interference device*, în traducere *dispozitiv de inducție super cuantică*), citește câmpurile magnetice. Ceea ce arată, în plus, magneto-encefalograf, față de electro-encefalograf, este faptul că pe măsură ce se face procesarea neurologică, gândurile nu stau în capul, în creier. Undele cerebrale, de fapt, emană, emit și se transmit prin cap, în exterior. Ca și atomii și moleculele corpului uman, care mereu emit și absorb energie, și gândurile sunt forme de transfer energetic ce se transmit în afară. Această concluzie nu are deșoc de-a face cu misticul, cu ezoterismul sau ceva asemănător, este ceva fizic, bazat pe simplele reguli ale fizicii care spun că atunci când un curent trece printr-un conductor, acesta generează un câmp a cărui direcție este dată de regula mâinii drepte (a degetului mare de la mâna dreaptă): cu degetul mare așezat în direcția curgerii curentului, celelalte degete oglindesc orientarea câmpului magnetic din jurul aceluia conductor. Nervii, sunt asemenea unor conductori, prin ei circulând impulsuri, curenți de impulsuri de natură electrică. Când activitatea nervoasă traversează nervii, un câmp magnetic, părăsește capul, sau corpul, și revine înapoi. Aceeași logică se aplică și gândurilor, despre care se poate spune că sunt radio-emise, logica aceasta explicând, științific, conceptul de conștiință extinsă.

Astfel toate gândurile nu sunt numai în capul "gânditor", ele sunt și în jur, în câmpul denumit, câmp auric, sau aură și se conectează, în mod propriu, specific, aceluia care sunt asociate cu ele. Așa cum am arătat nu doar gândurile, forme conștiente de manifestare a creierului, produc efecte generatoare de câmp, și alte forme de manifestare neuronală, inconștiente, vegetative, produc efecte generatoare de câmp.

Cu magneto-encefaloscopul, de fapt cu sonda SQUIDExi s-a măsurat și câmpul inimii, a cărui intensitate, de 10^{-10}T este de o mie de ori mai mare decât a câmpului creierului (10^{-13}T), ceea ce conduce direct la ideea că procesarea informației este mai complexă în inimă.

Într-o carte „Soluția HeartMath” [40], din anul 2000, autorii explică felul în care câmpurile electromagnetice care radiază din inimă afectează câmpurile din corpul uman, enunțând: „Inteligența inimii este fluxul inteligent al conștiinței și percepției, pe care îl experimentăm odată ce emoțiile și mintea sunt aduse în echilibru și coerență, printr-un proces inițiat de SINE. Aceasta formă de inteligență este experimentată sub forma cunoașterii intuitive directe, care se manifestă în gânduri și emoții benefice pentru noi înșine și alții .”

Institutul de cercetare HeartMath arată despre inima fizică, inima ca organ, că:

- inima fizică bate de o sută de mii de ori pe zi sau de aproximativ patruzeci de milioane de ori pe an sau cu trei miliarde de pulsații pe parcursul unei perioade de șaptezeci de ani.
- ea pompează circa patru litri de sânge pe minut sau aproximativ patru sute de litri pe oră printr-un sistem vascular care are de două ori circumferința pământului.
- inima începe să bată la un fetus nenăscut înainte de a se forma creierul.
- inima își are propriul sistem nervos independent, care este numit „creierul din inimă”.

→ sunt cel puțin patruzeci de mii de neuroni - celule nervoase în inimă și aceștia comunică informații înainte și înapoi către creierul din craniu, pentru a permite o comunicare în două sensuri între inimă și creier, cu toate că inima bate independent de legăturile sale cu creierul.

→ cercetările făcute de Joel și Beatrice Lacey (Institutul de Cercetare Fels), în anii '70, au descoperit că atunci când creierul din craniu trimite semnale inimii, prin sistemul nervos, inima nu se supune automat; răspunsurile inimii depind de natura sarcinii și de tipul de procesare mentală necesară. Cu toate acestea, creierul se supune tuturor mesajelor și instrucțiunilor trimise de către inimă, mesaje care pot influența comportamentul unei persoane.

→ câmpul electromagnetic al inimii este de aproximativ 1000 de ori mai mare decât câmpul electromagnetic produs de creier. El nu numai că penetrează fiecare celulă a corpului, dar e suficient de puternic pentru a radia în afară, în câmpul din jurul corpului uman, o radiație ce poate fi măsurată de către magnetometre.

→ Institutul Fels a descoperit că bătaia inimii nu este doar o pulsație mecanică, ci un sistem de limbaj eficient, care influențează percepția și reacțiile. Alți cercetători au descoperit că pulsația ritmică a inimii declanșează impulsuri neurale ce influențează centrul creierului superior care guvernează procesarea emoțională.

→ cercetarea de la IBM a relevat că emoțiile negative întrerup ritmul inimii, încât acesta devine inegal și dezordonat. Ei au descoperit că emoțiile pozitive produc ritmuri armonioase care măresc claritatea mentală a unei persoane, intuiția și capacitatea de a percepe mai limpede lumea, cât și îmbunătățirea comunicării cu alții.

→ atunci când ritmurile inimii devin echilibrate și coerente, fiecare organ al corpului este inundat de evenimente neurale și biochimice ce le îmbunătățesc funcționarea și sănătatea - de exemplu, dacă se experimentează compasiunea se ridică nivelul de IgA (imunoglobulina A), un anticorp secretor care mărește rezistența la boală a sistemului imunitar.

→ cel mai rapid mod de a armoniza ritmurile inimii umane este concentrarea asupra a ceea ce Institutul de cercetare HeartMath numește sentimentele esențiale ale inimii - cum ar iubirea și compasiunea.

→ mărirea coerenței cap/inimă necesită reducerea stresului emotional și mental prin monitorizarea și măiestrirea gândurilor și sentimentelor.

Principiile fizicii cuantice relevă și explică, științific, faptul că gândurile oamenilor au fost mereu conectate. De fapt, a fost și evidențiat, recent, faptul că acele antene de la suprafața membranei celulei receptează identitate și această evidențiere este interesantă deoarece oamenii care primesc organe de la oameni care au murit primesc și unele din caracteristici împreună cu aceste organe: antenele membranei celulare, fapt care explică, ceea ce spuneam în discuția despre relevanța determinismului.

Fără a depăși tematica abordată a lucrării, unele precizări și evidențieri, din spectrul psihologiei sunt necesare, cu atât mai necesare în dezvoltarea aspectului teoretic al subiectului, în următoarele etape, în acestea constând anumite "chei" de descifrare a

semnalelor și informațiilor preluate prin metode fizice, prelucrate și exprimate într-o formă necesară medicinei pentru o cât mai corectă și relevantă diagnosticare. Faptul că, prin fizica cuantică și această legătură cu psihologia, și nu în ultim aspect cu biologia, deschide orizonturi ce explică și unele concepte ce, momentan, sunt “sechestrare” de religii, nu aruncă cercetarea într-o latură desuetă, ci, din contră, îi dă profunzime.

Continuând ideea cu modificarea, prin “împrumut” a comportamentului unui om care beneficiază de transplantul unui organ vital, devine stingentă o întrebare: Cum este adusă memoria identității donatorului în corpul psiho-fizic al beneficiarului?

Răspunsul vine din cele deja puse în discuție și anume faptul că identitatea persoanei este adusă în corp, în creier, prin antene pentru că nici “proprietarul” identității nu își are identitatea în interiorul corpului, antenele de la suprafața corpurilor sunt cele care fac distincție între indivizi. Aceste antene se numesc „receptori de Sine”.

Realitățile cazurilor de transplant și implant dă un înțeles ușor, simplu, acestei denumiri, “receptori de Sine”, sau „receptori ai Sinelui”. Un transplant care nu ține cont de anumite caracteristici identitare, comune, de compatibilitate, va fi un transplant eșuat, căci corpul beneficiar, prin sistemul imunitar, va identifica intruziunea neadecvată a unui organ străin, declanșând mecanisme de excludere a acestuia, cu totul diferit de cazul unui transplant compatibil în care se declanșează un mecanism de acomodare și, în final de acceptare a “intrusului”.

Excluziunea sau acceptarea sunt mecanisme de verificare a identității în care rol esențial îl au antenele membranei celulare, antene care au atât rol de recepție cât și de emisie. Ipotetic vorbind, celule umane cu antenele tăiate, sunt perfect combatibile cu orice corp viu, fie că este om, fie că este un animal sau o pasăre, și, la fel, celule provenite de la animale sau păsări, cu acele antene tăiate, ar fi compatibile cu un om, dar și între ele, acestea fiind biologic, universale. Diferențierea o dă cu totul altceva, care nu este de natură materială, ceva subtil și care nu provine din interiorul celulei. Aceasta este tocmai informația identitară, existentă “peste tot”, în afara corpului, percepută prin antenele membranelor celulare, rezonante cu această informație, prin tiparele ce sunt “chei de acces și decodare a acestora. O concluzie foarte pertinentă, și care schimbă multe înțelesuri și accepțiuni despre corpul uman, despre informațiile despre ceea ce se întâmplă în interior și modul de a fi percepute și captate, despre perceperea lor, despre relaționarea dintre oameni și influențele, intensitatea acestora, în cazul interanției de orice tip. Pentru că, de fapt, identitar, informațional, nimic nu este exclusiv în interiorul corpului, fiind, întru totul în afara corpului și, parțial, în interior, însă acest parțial își are duplicatul tot în exterior. Astfel, dincolo de limitările tehnologice, se poate spune că explorarea corpului uman nu este limitată de necesara pătrundere în interiorul său, material, în nici un fel, și nici măcar distanța, sau timpul, nu joacă un rol limitativ.

Această existență a identității în afara corpului, explică, într-un alt mod, dar nu contradictoriu, “importul” identitar, de comportament, în cazul transplantului. Transplantul de organe de la o persoană aflată în moarte cerebrală, la o persoană în viață, duce, prin faptul că acele persoane donatoare încă au antenele “cuplate” la acea identitate,

identitate care este adusă în corpul cu altă identitate, prin acele organe, devenind astfel clară ideea că spiritul acelei persoane persistă, indiferent că trupul mai exista sau nu. Și, totodată, rezultă clar că moartea biologică este rezultatul retragerii totale a spiritului. Dilema rămâne însă legată de locul în care se retrage spiritul, identitatea acelei persoane.

Folosind certitudinile fizicii cuanticii și biologiei se poate trece la explicarea unor aspecte importante din psihologia transpersonală, dar care au legătură distinctă cu starea de sănătate a corpului biologic, cu îmbolnăvirea sau însănătoșirea sa, și anume: depășirea fricii de moarte (cauzatoare de diferite boli, dar și a cancerului) prin schimbarea convingerilor, conștientizarea extracorporalității, a conștienței extinse, a puterii gândului etc. Până la urmă scopul oricărui individ este acela de a trăi în armonie cu natura prin cunoașterea ei, atât cât este cu putință.

Definind personantica ca fiind o „știință a comunicării dintre inconștient, conștient și supraconștient” [41], Mariana Caluschi arată într-un articol că: „Inconștientul nostru trimite prin subconștient, spre conștient, fluxuri de imagini, percepții subtile, emoții, premoniții, efulgurații vizuale, 24 de ore pe zi, informații uneori vitale pe care omul fie nu le conștientizează, nu le „decodifică”, ori nu le ia în serios, le alungă din conștient deoarece pot contraveni gândirii raționale” [42].

Semnalele dinăuntru și din afara corpului duc la formarea gândurilor ca elemente de bază a psihicului. Între aceste semnale cele electromagnetice joacă un rol deosebit. Ionel Mohârță, prin aserțiunile publicate în 2005 [43], face precizări cu privire la faptul că radiațiile electromagnetice reprezintă un punct de plecare în explicarea fenomenelor mentale, deoarece reprezintă prima membrană energetică, nu numai din jurul fiecărei celule umane, ci și din jurul organismului. Psihismul în sine este un fenomen care oricând poate transforma ceea ce este văzut ca materie. El este cheia și comanda asupra transformărilor materiale, deoarece prin forțele pe care le deține, poate schimba orice structură. Mai mult, rotirea, torsionarea undelor programată dă naștere la fenomenul observabil din moment în moment, la ceea ce este considerată realitate.

Orice gândire, orice emoție și orice stare mentală are gradul său de vibrație. Prin grația unui efect de voință a individului, ori a mai multor indivizi, aceste stări mentale pot fi reproduse, la fel cum este posibilă reproducerea unui sunet, făcând să vibreze un instrument muzical într-o anumită manieră, la fel cum poate fi reprodusă o culoare făcând să vibreze obiectul de îndată. Cunoscând principiul vibrației la fenomenele mentale, fiecare individ își poate modifica spiritul său, putându-l face a avea gradul de vibrație dorit, obținând astfel un control perfect al stărilor sale mentale, a caracterului său etc. Prin aplicarea acestui principiu se pot obține extraordinare rezultate ale tratamentelor mentale dar și a celor medicale. Orice individ își poate schimba vibrația printr-un efort de voință, fixând atenția sa pe starea voință. Voința conduce atenția și atenția modifică vibrația. Cultivând arta atenției cu ajutorul voinței se va putea găsi secretul stăpânirii emoțiilor, sentimentelor și stărilor mentale.

„Totul este Spirit”, înseamnă că Universul este mental. Transmutația mentală este modalitatea de a modifica condițiile universului în ceea ce privește materia, forța și spiritul.

Dincolo de Universul timpului și al spațiului se ascunde mereu realitatea esențială, adevărul fundamental, reprezentat de spirit, cel ce este ca principiu însuflețitor.